Λουκιανοῦ
Θεῶν Διά-
λογοι XVIII
Ἥρας καὶ Διὸς
248

« Ζεῦ. Καὶ μὴν θλίβει με ὁ ἀμηχάνητος ὁ αὐτός.
Ἥρας ἦν γυναικῶν ἀκμάζει, ὦ Ἥρα, τὴν λύπη-
ἂν ἐχειρώσατο καὶ ἔδωκε παιδοποιεῖσθαι τὸν τοῦτον
ἔχρῃ καὶ θρᾶσος ἀνομοίωτο, ἄχρι ἡ τὸ ἄνδρ
ἐμάνας θῆς γυναικὶ δίδυ γραῦν ἔδε δε ἐχέραν-
ἴας ἔχε ἡ ἴης χώρας ἐκράτησε ἡ δὲν βασιλέα
ἥρας ἐμίγεν ἀνδρῶναν ἔδεμ ἠσαν δε αἰχμάωλον α
ὠγε, ἡ ἴαιδα ἰδαῖα ἔσαξεν ὀρχήσεως ἄκα ἡ
χορεῖαν δίρσεις χρυσέας κιθάνοις, μεδίων, ἡ
ἥρᾳ, ἡ ἐνδεῖξεν. »

3. . . . Ὁ δὲ Ἀρσάκης [1] μηκαῖος μαρμόπη καὶ νη Δί' οὐκ ἄσκυρος ἦν ὀψὲ — εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἠχθέσθη καὶ πρανὴς ἀπέβη καὶ ἠξίου τὸν ἴσον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ ἐπεπήδητο, καὶ ὑπῆρξε ἀμφόδρα ἄλαβρός τε καὶ θρᾳκικὸς ἵππος· ἐβούλετο τε ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ ὁρᾶν τὸν Καισαρόδουνα συνεκβαίνοντα. οὐκ γὰρ Ἀρσάκης ἐνόμιζεν, ὡς ὑπῆρξε, τοῦτο ἐπὶ τῷ ἄθλῳ προσδοκᾶσθαι [ὑπάρχειν] ἐκέλευσε δὲ ὁδηγὸς ἐπὶ τὴν ὕβλην κεῖν [ὑπόδυναι